

Molnár T. Eszter

UTÓSZEZON

Kétféle emigráns van, ezt mondta a férjem tegnap este. Az egyik visszatér, a másik soha. Én nem akartam visszajönni, ma mégis itt vagyok. Figyelek, hogy mi változott. Finomabbak a térburkolatok, de a felszín alatt minden ugyanolyan, mint húsz évvel ezelőtt. Alig bírom leemelni a bőröndömet a vonatról. Végigvonszoló a peronon, az ingázók tömegén keresztül az autókölcsönző pultjáig. A legkisebb autót választom. Elindulok a parkoló felé, többször meg kell állnom, kezecserélek, letörölöm az izzadságot a szemöldökömről. Elöttem óriásplakát, zafirkék mendence, lebegő gumifotel, ropogósra sült nő citromsárga fürdőruhában.

Anyám Siófokon, '98 nyarán. Hason fekvé ringatózott a gumimatracon, jobb karja szorosan a teste mellett, balja belelógott a vízbe. Háta pirosra égett a tűző napon, csak a félrecsúszott melltartópánt alól kíváncsiskodott ki egy ujjnyi hűvös-fehér bőr, ahogy hosszú, vörös haja tövében is megmutatkozott a frissen kisarjadt fehér. Háta karcsú volt, csípője terebélyes, és a fenekén, mint egy fonnyadó narancson, már mélyültek a barázdák. Combján kiütköztek a szőrszálak, pedig alig egy héttel korábban járt kozmetikusnál. Ellöktem magamtól a matracot, orromat megcsapta a műanyag és a naptej szaga. Hátat fordítottam neki, és kiúsztam a part felé.

Megkeresem az autót a parkolóban, beemelem a bőröndömet a csomagtartóba, beülök, beállítom az ülésmagasságot, és megadom a navigálnak az úticélt. Hatvanöt perc múlva Siófokra érek.

Amikor apám felvetette, hogy júliusra kivesz egy házat, anyám húzta a száját. Az Aranyparton túl sekély a víz, és órákig kell gyalogolni, mire úszni tud az ember. Bezzeg az északi part! Ott frissítőbb a fürdés és változatosabb a táj. Pedig anyám is a déli parton nyaralt korábban, az őszödi vagy az aligai üdülőben, a nagypapa elvtársai között. Ott is lassan mélyült a víz. Apám nem hallgatott rá, kivette a házat. Partmenti telek volt, zöld gyeppel, pingpongasztallal, saját nádassal és guanófedte mólóval. A vörösre mázolt lépcső alján épp a bokáimig ért a víz.

Amikor megérkeztünk, esett az eső, de másnapra kisimult a tó. Az új, lila bikinimet vettem fel, amit anya kedvenc butikjából szereztem indulás előtt. Törzsvásárlók voltunk, fizetnünk se kellett, csak felírtuk a holmikát apám nevére. A melltartó túl nagy volt, nem állt jól, de

a butikos rábeszél, igazgatta rajtam, összefogta hátul, a lapockám alatt, így, ni, majd belenősz, Timike, mondta, pedig már tizenhét voltam, mesze túl azon, hogy megnőjön a mellem. Kedves nő volt, nagydarab, mégis cérnahangú. Bármit elhittem volna neki, de aznap idegesnek tűnt, mint aki alig várja, hogy kint legyen az ajtón.

A ház fehér volt, halványsárga zsalukkal. Ha a víz felől néztem, oroszkrémtortára emlékeztetett. Folyton a vízben voltam azon a nyáron, mert anyám elviselhetetlen volt. Akármit csináltam, kritizált, mi van rajtam, húzzam ki magam, de ne annyira, miért nem ápolom a bőröm, és miért dekkolok a fürdőszobában. Akkor még nem értettem, hogy nem velem van baja, hanem saját magával, és az apámmal, aki esténként egyre később járt haza. Egy egész hónap kettejükkel? Sokkal szívesebben maradtam volna otthon egyedül, áthívhattam volna a barátnőimet, akár bulit is csinálhattunk volna, de apám nem engedte, azt mondta, legfőbb ideje, hogy együtt töltsünk egy kis időt. Más nyáron egy hétre is alig tudott elszakadni az irodából, fontos ügyek vannak, ezt hallottuk mindig, nagyon fontos ügyek, és ezt el is hittem neki. Fontos ügyeknek kellett lenniük, mert sok pénzt hoztak.

Az autópálya szélesebb, az autók nagyobbak, a két sáv közötti sövény ápolit. Nem ilyenre emlékszem. Igaz, nem is igen emlékszem rá, hiszen igyekeztem kiverni a fejemből az egészet. Mesélték, hogy apám soha nem rendezte a hitelünket a Váci utcai boltban, sőt, nem is volt hitelünk, ingyen vittünk mindent, ami csak megtetszett nekünk. Apám büntető ügyvéd volt, talán kliense lehetett a butikos, vagy védelmi pénzt szedett tőle is, mint a többi kisboltól meg a Táltos étteremtől. A butikosnőnek egyébként volt oka az idegeskedésre. Akkoriban szinte hetente robbantottak a belvárosban, kukákba rejtett pokolgépek és előkertekbe dobott jugoszláv kézigránátok robajára ébredt a város, és a reggeli kávé mellé mindig megírta a *Mai Nap*, hogy melyik Váci utcai üzlet vezetője kapott újabb fenyegető levelet.

Amikor kimentem a mólóra szárítkozni, észrevettem egy nyílást a szomszéd ház mellett futó sövényen. Nem véletlen hasadás volt, nem egy kiszáradt tő helyén hagyott foghíj, hanem rendes átjáró a két kert között. Visszamentem a vízbe, hogy jobban szemügyre vegyem a szomszéd házat, de csak egy sárga foltot láttam az elé boruló fűzfák mögött. Kik laknak ott?, kérdeztem apámat. Nem fogják elvinni a száradó fürdőruhákat? Apám kiröhögött. Az Tibor nyaralója. Siófoki nagyvállalkozó, nem vizes fürdőruhákban utazik. Másnap beállt egy nagy Merci a szomszéd kertbe, és nemsokára megismerkedtem Tibor gyere-

keivel. Laci egy évvel volt idősebb nálam, Csilla kettővel fiatalabb. Olasz ruháik voltak, menőbbek, mint amiket anyám a butikban vett nekem.

Nekünk BMW-nk volt, apám beosztottjainak Alfa Romeoja. Az utóbbiakat naponta igazoltatták a rendőrök, de a BMW-seket és a Merciket nem abajgatták. Apámat csak egyszer állították le, akkor is csak azért, mert százötvennel ment az autópályán. Nem kapott büntetést, megúszta szóbeli figyelmeztetéssel.

Úszás közben a melltartó nem takarta el a mellemet, csak lebegett előttem, mint egy medúza. Laci bámult, még nyelni és pislogni is elfelejtett, és nem jött ki a stégre, amikor kiültünk napozni Csillával, csak úszkált körbe-körbe, vagy állt a derékig érő vízben, és igyekezett nagyfiúnak látszani. Hengegett, van egy sztorig, mondta, de végül mindig kiderült, hogy a sztorig nem az övé, hanem Tiboré, vagy valamelyik másik pasasé, akikkel az apja együtt billiárdozott. Mindegyik arról szólt, hogy valaki szar alak volt, és jobb belátásra kellett téríteni. Hosszú karjával és hegyes füleivel Laci olyan volt, mint egy gibbon, de a sztorigjai imponáltak.

Tiborral csak az első hét végén találkoztam. Kártyázni akartunk Csillával a mólón, a pakliért és száraz ruháért futottam be a házba. Először nem is vettem észre, hogy vendégünk van, a kinti napfénytől elvakítva, csepegő fürdőruhában, vizes hajjal caplattam végig a sötét, lambériás nappalin. Apám kint volt a kertben, ezért már menetközben kioldottam a felsőt a hátamon, aztán amikor meghallottam az ismeretlen férfihangot a konyhapult felől, kétségbeesetten próbáltam a mellem tartani a rugalmas anyagot. Ez itt Timike, mutatott felém anyám.

Nemcsak az öregedés miatt volt elviselhetetlen, az ivást se nagyon bírta. Pedig már délelőtt elkezdte, tojáslikőr a kávé mellé, pezsgő az ebédhez, aztán jöhetett valami komolyabb szesz délutánra. Kokózzak inkább, kérdezte egyszer, veszekedés közben az apámtól, vagy mit javasolsz, hogy bírjam ki ezt az egészséget? Nem értettem, mit kéne kibírnia, mindene megvolt, dolgoznia se nagyon kellett, időnként ránézett a fodrászatra meg a fitneszstúdióra, de a lányok már nélküle is tudták és csinálták a dolgukat. Apám mégse vágott vissza neki, csak megrántotta a vállát, jól van, akkor idd magad halálra te is, mint az apád.

Amikor megszokta a szemem a sötétséget, először Tibor jobb kezét láttam meg anyám derekán. Nagy kéz volt, szélesebb, mint az apámé, napbarnított, de a körmei ápoltak és fényesek, mint egy-egy bogárhát. Elengedte anyámat, felém nyúlt, azóta sem tudom eldönteni, hogy gunyoros vagy udvarias gesztusnak szánta a kézfogást, amit én a fürdő-

ruhám miatt nem tudtam viszonzni. Tibor vagyok, mondta, így, vezetőknév nélkül, én meg sarkon fordultam, felszaladtam a lépcsőn, és magamra zártam a szobám ajtaját.

Egyébként nagypapa tényleg halálra itta magát. Pedig nem bántotta senki a rendszerváltás után se, sőt, a szomszédok továbbra is előre köszöntek neki. Mi a faszt akar még apuka, kiabált vele apám az egyik utolsó karácsonyán. Eddig magának ment jól, most már hagyja, hogy más is odaférjen a vályúhoz. Ez elvi kérdés, édes fiam, motyogta nagypapa, és meghúzta a laposüveget, amit abban az időben már soha nem engedett ki a kezéből.

Amikor Csilla először hívott át a sövény túoldalára, rögtön tudtam, hogy Tibor elég közel állhat a vályúhoz. Korábban soha nem láttam akkora tévét és olyan fagyigépet, mint amilyen nekik volt, és azt sem gondoltam volna, hogy van, aki a Balaton partján fűthető medencét épített a kertjébe, hogy rossz időben is legyen hol úsznia. A felesége is szép volt, fiatal és mosolygós, Tibor mégis az én anyámat markolászta a sötét nappaliban, amíg apám odakint a slaggal vacakolt. A feleségével úgy bánt, mint egy kiöregedett perzsamacskával. Megpaskolta a fenekét, aztán eltolta magától, hogy jobban lássa a tévét.

Untam Csillát, de még mindig jobb volt vele lenni, mint anyám mellett gubbasztani a lambériás nappaliban. A hintaágyban lengetőztünk, juharszirupos diófagyit ettünk, aztán beugráltunk a medencébe. Laci úgy csinált, mintha a meccsre figyelne, Brazília játszott Skócia ellen, de amíg ugráltunk, végig engem bámult, azt sem vette észre, hogy Skócia egyenlített. A szünetben bejött ő is, én meg kifeküdtem a gumimatracra, felül átlátszó volt, alul ezüst, és a két réteget összekötő színes oszlopokban megállt a víz. Akkor nézett meg magának Tibor, Timike, te egy csinos kis csajszi vagy, tudod-e, ezt kérdezte, és amikor felnéztem, láttam, hogy bámul, de nem mohón, mint Laci, hanem komolyan, összehúzott szemmel mustrál, mintha egy új autót mérgetne, megéri-e megvenni, mennyit megy és mennyit fogyaszt. Ezt legalább annyira izgalmasnak találtam, mint amennyire taszított.

Aznap az első és a második csoportmeccsen is volt egy öngól. A másodikra apám és anyám is ájtött. Töltött tojást hoztak magukkal, Tibor felesége nem tarthatta sokra, mert gyorsan eltüntette a tálalóasztalon, elé- és rápakolt, körülbástyázta gyümölcsslátásával és mozzarellaajttal. Apám leült Tibor mellé a kanapéra, sós mogyorót szórtak a szájukba, és olyan magabiztosan elemezték a meccset, mintha értenének hozzá. Főleg Tibor beszélt, apám minden szavára helyeselt, és ha

úgy illett, harsányan röhögött. Isteni ez a pogácsa, áradozott anyám a konyha felől, te sütötted? Én soha nem sütök, mondta Tibor felesége. Csilla gyomra felfordult a sok fagyitól és a hintázástól, behányt a bokorba, aztán felment lefeküdni. Laci mellém telepedett. Az egy Don Perignon, mondta bennfentes hangon, amikor a szünetben Tibor pezsgőt bontott. A legdrágább a világon. Felvontam a vállamat, nem akartam könnyen szédíthetőnek látszani. Kicsivel később, a norvégok gólja után anyám ruhástul beesett a medencébe. Húzzuk ki, kurjantott apám. Nem tud úszni, még megfullad itt nekünk.

Anyám néha gyógyszerre ivott, és olyankor a szokásosnál is hamarabb kiütötte magát. Pedig, ha látta volna, hogy nézett ki, amikor kiemelték a medencéből, talán jobban odafigyel. Régen szép volt. A minap találtam róla egy videót, a háttérben egy kigyúrt dobos, egy béna hajú szintis és egy csatakosra izzadt gitáros, anyám meg a mikrofonnál áll, és énekel, hangja, mint a smirgli, bánt és simára csiszol. A gitáros szerezte a dalokat, de a szövegeket állítólag anyám írta, aztán szakítottak, és felbomlott az együttes. Anyám abbahagyta az éneklést, összejött az apámmal, és miután megszülettem, nyitott egy szépségszalont. Nem tudott altatók nélkül aludni.

Már túl vagyok az út felén. A belső sávban elhúz egy szirénázó mentő, spriccelnek előle az autók. Egy Volvo élesen sorol be elé, épp csak el tudom kerülni az ütközést. Fel kéne menjen a pulzusom, de meg sem érzem. Ezen az úton nincs mitől tartanom.

Talán azért emlékszem ilyen pontosan erre a meccsnézős estére, mert másnap reggel jelentek meg nálunk a rendőrök. Apámat faggatták, mit keres Siófokon, mióta tartózkodik itt, elhagyta-e a várost július elseje óta. Apám méltatlankodott, biztos, hogy pont őt akarják végzárni a biztosurak? Pont most, amikor végre, évek óta először szabadságon van a családjával? Nincs neki elég baja velük munkaidejében? A rendőrök kimérten elnézést kértek és visszavonultak. A sövény túloldaláról láttam, hogy tőlünk egyenesen Tiborékhoz mentek. Te tudod, mit akarnak?, kérdeztem Csillát, amikor találkoztunk a stégen. Volt valami robbantás a belvárosban, felelte. Na, és? Ez most nagyobb volt, mint az eddigiek. Meg is haltak csomóan.

A gumimatracral jó messzire elmentünk a parttól, és amikor már nem láttuk a part menti házakat, levettük a bikinit. Két hét alatt egyenletes barnára sült a bőröm, így vékonyabbnak láttam magam. Tibor a meccsnézős nap után többször is odajött hozzám, gondoltam-e már arra, hogy modell legyek, ezt kérdezte, és belecsípett a fenekembe,

máskor meg kivette a kezemből a diófagyit, mert egy nagylánynak vigyázni kell az alakjára. Onnantól kezdve nem kértem édességet, pedig igazából nem akartam modell lenni. Van ez a szépségverseny, ezen indítanám először, magyarázta apámnak, ha ott jól szerepel, akkor akármi is lehet belőle. Apám lelkesen bólogatott, de ő valószínűleg ugyanígy bólogatott volna akkor is, ha Tibor azt javasolja, varrjanak birkabőrbe és adjanak el a szarajevói piacon, anyámnak viszont nem tetszett az ötlet. Timike túl kövér, és nem elég szabályos az arca. Bízd csak rám, veregette meg a vállát Tibor. A te lányod, volt honnan örökölnie. Nem szoktam meg, hogy nőnek nézzenek. Ahányszor megéreztem magamon Tibor tekintetét, elvörösödtem, mégsem bántam, sőt, kívántam, hogy nézzen, tetszeni akartam neki, jobban tetszeni, mint anyám és mint a felesége. Ebből Laci is megérezhetett valamit, nem is mert többet letapizni a vízben.

Apámat még kétszer keresték a rendőrök a nyaralásunk alatt. Min-tát vettek tőle és az autójából, Tiborékhoz viszont már nem csengettek be többet. Nem értettem, mit akarnak apámtól, ő csak egy ügyvéd, ráadásul Siófokon nyaralt a merénylet idején, de nem is érdekelt, mert ő sem feszült rá a dologra. Jóindulatúan csóválta a fejét, amikor elmentek. Hülye kis pöcsök, mondta. Ha sokat pattognak, ki kell csinálnom őket.

Akkor már tudtam, hogy nem a kedvenc butikunk robbant fel, hanem egy szoláriumszalón, amihez nekünk nem volt közünk. Azért a butik is becsődölt még mielőtt véget ért a nyár. Külföldre költözés miatt zárva, ez állt a bejáraton, amikor augusztusban arra jártam. Nem bántam, akkor már épp indulni készültem én is. El is feledkeztem volna a kis üzletről, sőt talán a lila fürdőruhafelsőről is, ha két éve egy jótékonyági bálon nem futok össze a tulajjal. Nem ismert meg, én az asztalnál ültem, amíg ő a frissítőkkal körbejárt.

Csillának volt egy kedvenc sorozata, azt nézte minden délután. Úgy csináltam, mintha engem is érdekelne, ott hasaltam a tévé előtt, a szőnyegen, és hagytam, hogy a derekamon felgyűrődjön a ruhám. Tibor ki-be járt a teraszról, egyszer le is ült mellém törökülésben, de hiába vártam, nem ért hozzám. A szemem sarkából láttam, hogy a tévét nézi, és amikor ivott, hallottam a jégkockák koccanását a poharában. Aztán a felesége bekiabált neki a kertből. Ahogy felállt, mintha csak véletlenül, a kézfeje végigsiklott a combomon.

A nyaralás utolsó hetében apám horgászni kezdett. Nem volt engedélye, szerintem nem is igen horgászott korábban, de a garázsban

talált egy botot, vett damilt és csalit, aztán kiült a mólóra, és napokig ott görnyedt a tűző napon. Csak a legmelegebb órákban húzódott be a szomorúfűz alá. Attól kezdve Tiborék kertjéből jártunk be fürödni. Anyám lábujjhegyen pipiskedett a térdig érő vízben, vagy egy gumi-matracon süttette magát, Tibor felesége egy csíkos nyugágyban duzzogott, és minden nap másik női magazinnal borította le az arcát, Tibor szörfözni tanította Lacit, mi meg Csillával felfújtunk egy hatalmas csónakot, beveztünk a mélyvízbe, és ott ugráltunk, amíg el nem kékült a szánk. Esténként kijártunk Tibor vendéglőibe, ahol vacsora után soha nem hozták ki a számlát. Tibor néha áthívta apámat. Levonultak a biliárdszobába, fiatal motorosfutárokat és külföldi rendszámú autókkal érkező kőarcú férfiakat fogadtak, de ezek a megbeszélések soha nem tartottak néhány óránál tovább.

Egyik délután Tibor kihívott a vízből, és úgy, ahogy voltam, csuromvízesen bemutatott a vendégeinek. Egy férfi és egy nő ült a medence szélén, a fonott karosszékekben. Feltűrt gallérú pólóing és túl szűk, habcsókfehér ruha. Nagyon sokat várok Timikétől, mondta Tibor. Mögöttem állt, amikor ezt mondta, a vállamra tette a kezét, közelebb húzott magához, és a mellkasa a hátamhoz ért. Augusztus közepén lett volna a szépségverseny. Tibor azt akarta, hogy addig fel se menjek Budapestre, hogy a fehérruhás nőnek és a felhajtott galléros férfinak legyen ideje felkészíteni, de anyám erről hallani se akart. Timike velünk jön, kiabálta, amikor először szóba került a dolog. Apám megpróbálta csitítani, mert épp étteremben ültünk, és a vendégek közül többen felénk fordultak, de Tibor leintette. Majd ő elsimítja. Másnap délután félrevonta anyámat, hosszan beszélgettek, és közben anyám többször felnevetett.

A lehajtót teljesen átépítették, ha a navi nem segítene, nem is tudnám, melyik irányba kanyarodjak. Hagyom, hadd mondja, amíg ismerős utcákba nem érek, aztán kikapcsolom. A partmenti házakat nem lehet elvéteni.

Nem tudom, hogy a szépségversenyt akartam, vagy Tibort, vagy egyiket se, csak azt, hogy végre ne az anyámnak legyen igaza. Az biztos, hogy hazamenni nem akartam még akkor se, amikor elromlott az idő. Apám esőben is kint ült a mólón, hogyne ülnék, ilyenkor haragnak legjobban, mondta, én viszont nem mertem hívatlanul átmenni Tiborékhoz. Anyám egész délelőtt a fürdőszobában volt, haját mosott, körmöt lakkozott és hónaljat borotvált, és amikor végre elkészült, ledőlt a fedett teraszra egy női magazinnal. Nem sokkal később jött át

Tibor. Csilluka reggel óta rád vár, kacsintott, beszélgetetek, amíg én elrendezem anyáddal a versenyt.

Csilla még ágyban volt, amikor odaértem. Ebédidőig négy részt megnéztünk a sorozatból, aztán hazamentem. A nappali üres volt, a tűzhely hideg, anyám sehol. A kamrában találtam egy zacskó spagettit, megtöltöttem a nagyfazekat, de nem tudtam, hogy az elején kell beletenni a sót, vagy csak akkor, amikor már felforrat a víz. Felszaladtam az emeletre, hátha ott találom anyámat, benyitottam a szobába. Nem kaptam a szám elé a kezem, nem is kiáltottam fel, nesztelenül hátráltam, és halkán csuktam be az ajtót. Lábujjhegyen mentem le a lépcsőn. Az első két gyufaszál elpattant a kezemben, csak a harmadikkal sikerült meggyújtanom a gázt a fazék alatt. Még nem jelentek meg a vízben az első buborékok, amikor apám is bejött. Lerázta az esőkabátját, lerúgta a papucsát, és elindult felfelé. Bőrig ázott, gondoltam. Át akar öltözni ebéd előtt. Nem hallottam hangokat az emeletről, és nem néztem apámra, amikor lejött.

Paradicsomos téstát csináltam, keserű lett, mert lekapott a hagyma. Ebéd közben kerültük egymás tekintetét. Délutánra kisütött a nap, apám kiült a fűzfa alá, ugyanúgy görnyedt, mint amikor pecázott, de most nem tartott botot a kezében. Se Csillát, se Lacit nem láttam a parton, a saját mólónkon mentem be fürödni. A víz lehűlt az esőtől. Lefeküdtem a sirályszaros deszkákra. Anyám négy felé jött ki a házból, fogott egy matracot, szó nélkül elment mellettem, és leereszkedett a vízbe. Addig néztem, amíg ponttá zsugorodott, aztán levettem a melltartómat és belegázoltam én is.

A házat azóta átfestették, most halványrózsaszín, az ablakkeretek barnák. A kulcs a teraszon van, egy virágcserepben. Nem veszem ki, mellé teszem az autó kulcsát és a papírjaimat is. A móló körül sűrűbb a nádas. Az új tulaj horgász lehet, a hirdetésben külön hangsúlyozta, hogy egy csónak is a vendégek rendelkezésére áll. Nagyobbra számítottam, amikor belerakom a bőröndöt, leér az alja. Nem szállok be, tolom magam előtt, amíg a derekamig nem ér a víz.

Apám volt a fő gyanúsított. Persze tagadott, meleg nap volt, elaludt az árnyékban, ezért nem vette észre, hogy anyám milyen messzire besodródott, nem tudhatta, hogy be van nyugtatózva, anyám soha nem ment mélyvízbe, és ha altatót vett be, mindig lefeküdt. Tudnia kellett, hogy a tagadása semmit sem ér. Annyi altatót véletlenül nem vesz be az ember, de azt, hogy anyám meg akarta ölni magát, még ő sem hitte el.

Amikor beszálok, a víz kis híján eléri a csónak peremét. Óvatosan evezek, lassan távolodom a parttól, így sokáig el fog tartani, amíg elég mélyre beérek.

Tiborékat nem láttam többet. Összepakoltak és visszaköltöztek a városi házukba. Mi is hazamentünk Budapestre. A lakásban porszag fogadott, a kilincseket beszótták a pókok, és elszáradtak a cserepes virágok. Apám szabadlábbon volt, de alig láttam otthon. Végül a nagynéném vállalta, hogy befogad, amíg itthon rendeződnek a dolgok. Apám eladta a lakást, az autót, pénzzé tette az összes befektetését, és egy hatalmas, megtömött kofferrel felrakott a berlini gyorsra. Jobban vigyázz rá, mint a szemedre. Ha túl leszek az egészen, eljövök érte. Ezt mondta, mielőtt elindult a vonat.

Itt már jó lesz, innen már alig látszanak a házak. Először a cipőmet veszem le, aztán a blúzomat, végül óvatosan letornázom magamról a nadrágot is. Beugrom a vízbe, melegebb, mint gondoltam. Megkapaszkodom a csónak peremében, addig hintáztatom, amíg átlendül, és a bőrrönd hatalmas csobbanással eltűnik a vízben.

Nem tudom, végül anyám meggyilkolását vagy a robbantást bizonyították volna rá apámra. Szerintem még az ügyészségen sem döntötték el, nem volt idejük, mert alig két hónappal később, egy fullasztó szeptemberi estén egy pizzafutár közvetlen közelről agyonlőtte a Frankel Leó és a Török utca kereszteződésében.

Megpróbálom visszafordítani a csónakot. Nem megy. Túl nehéz, a hajótest széles öblében megül a víz. Úszni kezdek a part felé.

Tiborról néha olvastam azóta a hírekben. Erős karriert futott be, még kétszer házasodott, és szépen öregedett.

Amikor elfáradok, a hátamra fordulok, lebegek, arcom előtt szét-feszül az ég.

Két héttel ezelőtt halt meg. Álmában kapott szívrohamot. Tegnap volt a temetése.

Ha most elaludnék, lemerülnék, a víz megtöltené a tüdőmet, és nem tartana semmi a felszínen.

Többszázan voltak, a helyi online lap lehozta a beszédeket.

Korog a gyomrom. Reggel óra nem ettem. Ismét a hasamra fordulok, most hosszabbakat húzok. Már nem tudom, jó irányba úszom-e. Nem látom a rózsaszín házat, és mellette, a sövény túloldalán a másikat.

Jó lenne megnézni, megvan-e még az átjáró, a medence, és megvan-e még a vendéglők, ahol régen soha nem kellett fizetni. Jó lenne

megkeresni Csillát és Lacit, kifigyelni őket, reflektorral a szemükbe villantani, és rájuk köszönni egy házfal mögül, amikor a legkevésbé várják. Bedobni valamit az előkertjükbe, aztán várni egy elsötétített autóban, és elképzelní, ahogy felrobban a házuk.

Görcsöl a vádlim. Feltámad a szél, a hullámok között fel-feltűnik a part. Megint a hátamra fordulok, próbálok ellazulni. A vendéglőre gondolok. A medencére. A bőróndre a Balaton fenekén. Tiborra és anyámra. Enged a görcs, újra úszni kezdek.

Az ég haragos fehér, és nagyon messze van.

Hosszú ideig nem jut eszembe semmi.

Aztán arra gondolok, hogy ha kijutok, pizzát fogok enni. És fagyaltot utána.

Kalligram, 2024/7–8.